

1911
Прочитала я статью в газете
"33-й + 20-ю"

Взяла написать тебе, что я ^{написала} помню.
Мені було 12 років, ^{але} то зростає вояки
мені. Дуже іде 12р. Народилася ^{так} що тепер
де я і з того не знаєть. Я в те
конець вилати поле в конюшні, бо спали
бачили, щоб я ^{осиротила} получила чернак баланди
бачилася, щоб я не померла. Конаси цілий
день і получили стакан квасу. Була у нас
сім'я з 5 чоловік, ^{але} то нічого не помер.

Потім з братом осидили на заробітки,
Строїлаєз вузько ^{коліїнку} колійки в Івано-Франківську.

Тоді зароблять, та приносили годосуду.

Я ми стояли в ^{перезі} в середі за кіньовими
мехом. Коли зривали Білоду, я ^{згадаєш} сподівали

то мурашки по спині ходять, що таке
перезили. А істи їм, що підруч
^{потрапило} потрапило, вачні буряни, метя з дерев,
і ~~не ходили перетрусувати~~